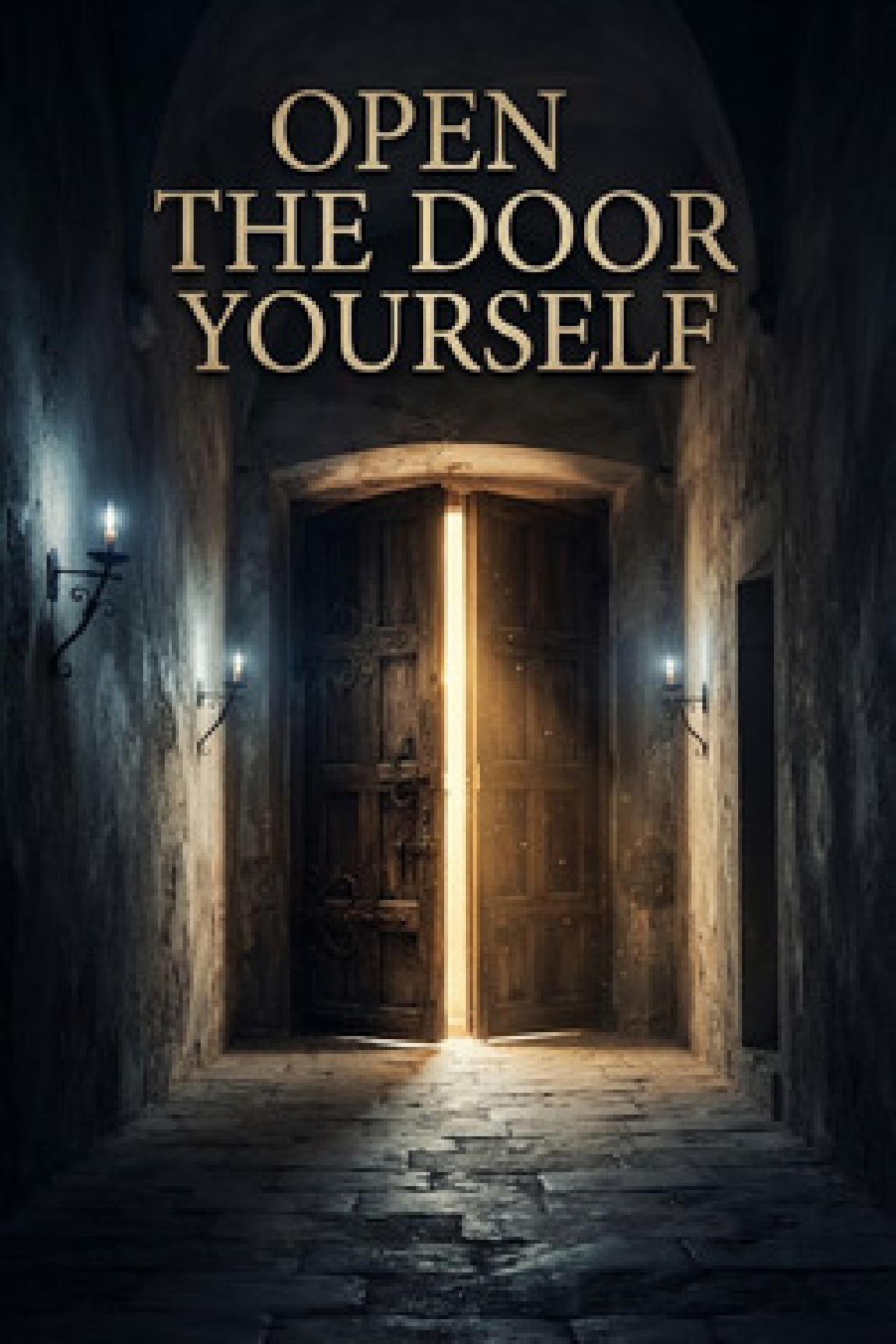
OPEN
THE DOOR
YOURSELF

DREMPEL 5

Open Zelf de Deur

Er is een vreemde gewoonte die veel mensen hun hele leven vergezelt.

Ze wachten.

Ze wachten op het juiste moment.

Ze wachten op de juiste gelegenheid.

Ze wachten op erkenning.

Ze wachten op iemand die hun zegt dat ze klaar zijn.

Ze wachten op een onzichtbare toestemming die bijna nooit komt.

Jarenlang heb ik buitengewone mannen en vrouwen stil zien staan op de drempel van hun eigen mogelijkheden.

Niet omdat ze talent misten.

Niet omdat ze intelligentie misten.

Maar omdat ze op toestemming wachtten.

Iemand die zou zeggen:

“Ga.”

“Nu mag je.”

“Je hebt toestemming.”

Het leven werkt zelden zo.

Sterker nog, bijna nooit.

Terugkijkend besef ik dat geen van de werkelijk belangrijke beslissingen van mijn bestaan werd voorafgegaan door een zekerheid.

Geen enkele.

Toen ik iets nieuws begon, was ik niet klaar.

Toen ik van richting veranderde, had ik niet alle informatie.

Toen ik uitdagingen aanvaardde die groter waren dan ik, bezat ik geen garanties.

Ik bezat maar één overtuiging.

Dat stil blijven staan erger zou zijn geweest.

Het verschil tussen een geleefd leven en een geobserveerd leven ligt vaak daar.

Op het moment waarop een persoon ophoudt de toekomst om toestemming te vragen.

Als jongeren geloven we dat er mensen bestaan die ermee belast zijn voor ons te beslissen.

De leraren.

De leidinggevenden.

De instellingen.

De autoriteiten.

Met de tijd ontdekken we dat die mensen voor hetzelfde mysterie staan als wij.

Niemand bezit een volledige kaart.

Niemand kent werkelijk het einde.

Iedereen is een stuk van zijn eigen verhaal aan het improviseren.

Deze ontdekking kan angst aanjagen.

Of ze kan bevrijden.

Voor mij was het een bevrijding.

Want ze heeft me gedwongen verantwoordelijkheid op me te nemen.

Verantwoordelijkheid is een merkwaardig woord.

Velen verbinden haar met gewicht.

Ik verbind haar met vrijheid.

Zolang iemand anders voor je beslist, kun je hem altijd de schuld geven.

Wanneer jij beslist, zijn er geen alibi's meer.

Alleen jij bent er.

En de richting die je hebt gekozen.

Er zijn momenten geweest waarop het veel eenvoudiger zou zijn geweest op te geven.

Blijven waar ik was.

Geen risico nemen.

Me niet blootstellen.

Niet veranderen.

Elk traject bevat deze kruispunten.

Ze komen zonder zich aan te kondigen.

Een deur gaat open.

Een deel van ons wil er doorheen gaan.

Een ander deel wil vluchten.

Want verandering heeft altijd een prijs.

Niemand ziet dat moment.

Van buitenaf lijkt alles eenvoudig.

Van binnenuit is het een strijd.

Niet tegen de wereld.

Tegen onszelf.

Tegen de angst om ons te vergissen.

De angst er niet tegen opgewassen te zijn.

De angst voor het oordeel.

De angst te verliezen wat we al bezitten.

Ik heb geleerd dat angst een slechte raadgever is, maar een uitstekende indicator.

Vaak wijst hij juist de richting aan die we zouden moeten verkennen.

Niet omdat het aangenaam is.

Omdat het groei bevat.

De ervaringen die mijn leven hebben getransformeerd, waren niet comfortabel.

Ze waren niet gegarandeerd.

Ze waren niet zonder risico's.

Ze waren eenvoudigweg noodzakelijk.

Op een bepaald moment moet men kiezen.

Men kan om toestemming blijven vragen.

Of men kan beginnen te leven.

De twee dingen vallen zelden samen.

Ik heb mensen ontmoet die aan alle mogelijke vereisten voldeden en die nooit zijn vertrokken.

En anderen die bijna niets bezaten maar continenten hebben doorkruist, ondernemingen hebben opgebouwd, ziektes het hoofd hebben geboden, hun eigen bestaan opnieuw hebben uitgevonden.

Het verschil zat niet in het cv.

Het zat in de houding.

De laatsten hadden iets begrepen.

Niemand zou komen om hen te redden.

Niemand zou hun het perfecte moment overhandigen.

Niemand zou officieel bekrachtigen dat ze klaar waren.

Daarom zijn ze begonnen.

En dat is alles.

Met de tijd heb ik begrepen dat bijna alle grote transformaties op onvolmaakte wijze beginnen.

Een onzekere eerste stap.

Een telefoontje.

Een reis.

Een handtekening.

Een beslissing die groter lijkt dan de persoon die haar neemt.

Moed wordt vaak beschreven als de afwezigheid van angst.

Dat is onzin.

Moed is verder gaan terwijl de angst naast je blijft lopen.

Wetend dat hij niet zal verdwijnen.

Wetend dat hij lawaai zal maken.

Wetend dat hij zal proberen je ervan te overtuigen terug te keren.

En toch verder gaan.

Wat we vandaag zien als een coherent traject was, op het moment dat het gebeurde, een opeenvolging van broze keuzes.

Vele keren had ik niet de zekerheid het juiste te doen.

Ik had alleen de zekerheid dat niets doen het verkeerde was.

Het is een subtiel maar beslissend verschil.

Het leven beloont niet altijd wie wint.

Het beloont vaak wie vertrekt.

Wie het probeert.

Wie durft.

Wie door de deur gaat.

Want elke ervaring brengt een nieuwe ervaring voort.

Elke stap schept nieuwe mogelijkheden.

Elke beweging brengt nieuwe ontmoetingen voort.

Onbeweeglijk blijven daarentegen brengt alleen onbeweeglijkheid voort.

Tegenwoordig zoeken veel mensen motivaties.

Ik zoek een richting.

Motivaties veranderen.

Richtingen blijven.

Er zullen altijd mensen zijn die klaarstaan om je uit te leggen waarom iets onmogelijk is.

Waarom het niet het moment is.

Waarom je niet klaar bent.

Waarom je niet genoeg ervaring hebt.

Waarom het risico te hoog is.

Luister naar hen.

Beslis dan zelf.

Want uiteindelijk zal geen van hen jouw leven leven.

Geen van hen zal het gewicht dragen van wat jij hebt opgegeven.

Geen van hen zal de tijd doorkruisen in jouw plaats.

Dat is een werk dat alleen aan jou toekomt.

Als er één les is die de tijd me heeft nagelaten, dan is het deze.

De gelegenheden die mijn bestaan hebben veranderd,
kwamen niet vergezeld van een toestemmingsbrief.

Ze droegen geen stempels.

Ze droegen geen certificaten.

Ze droegen geen garanties.

Ze droegen alleen een vraag.

“Wil je binnenkomen of wil je buiten blijven?”

Elke keer was ik bang.

Elke keer aarzelde ik.

Elke keer begreep ik hetzelfde.

Niemand zou me toestemming geven.

Dus heb ik zelf de deur geopend.

En juist daar liep het verhaal verder.